

Anteeksi, että nyt tulee aika lyhyt teksti, mutta haluan vain tietää, onko idea hyvä? Tämä syntyi osittain mielenjohteesta ja osittain kahden kuukauden fantasiakirjoitelmien siivittämänä. Toivon rakentavaa, kannustavaa ja tyyliin keskittyvää kritiikkiä, kiitos! -:-:-:- Pitkä hahmo kyyhötti pimeään kiven nurkan takana. Auringonsäteet osuivat mäen toiselle puolelle, jättäen hahmon varjoon. Edessä kohosivat jylhät vuoret ja alhaalla mäen alla kohisivat vanhat ja vuosituhansia nähneet kosket ja joet. Niiden äyräät muodostuivat rosoisista, mutta isoista kivistä, joiden takana kuivalla maalla seisoivat noin kaksikymmentä miestä. Hahmo liikahti. Miehet jokien takana kääntyivät mäkeä kohti ja lähtivät kiipeämään. Auringon suoma valo väheni joka minuutti. Taivaanranta tummeni ja metsät etelässä peittyivät vuorten varjon alle. Miehet nousivat mäen päälle ja näkivät ne. Tumma hahmo pysytteli vielä piilossa. Kuin kutsusta miehet käänsivät päänsä länteen kohti kääntyviä vuoria ja aloittivat marssin. Miehet olivat vuorten takana olevan Gonverion mahtavan valtakunnan sotureita, tarkemmin sanottuna vakoojia. Viime vuosien levottomuudet pohjoisen rajoilla olivat saaneet Gonverion kuningattaren katseen kiinnittymään joka ilmansuuntaan. Viimein laske aurinko lopullisesti vuorten taakse ja pimeys valtasi laaksot, metsät, valtakunnat ja vuoret. Pitkään liikkumattomana pysynyt hahmo liikahti, nousi seisomaan ja lähti kävelemään pitkin askelin länteen, sotureiden perään. Hahmo oli itsekin mies. Hän oli ylhäinen herra, Kivilaakson valtias ja paroni, mutta hänen valtakuntansa oli autio ja hiljainen. Hyvin kivinen. "Hmm, jos he ovat jo kaukana, tarvitsen hevosen.", mies sanoi ja jatkoi kävelyään. Edessä hämötti vuorten välinen sola, Harm Thön, eli Ikävyiden maja. Sen itäaukossa sijaitsi Sath-Jedda, Turmion lampi. Siitä virtasi itää kohti aikaisemmin mainitut kosket ja joet, mutta solaan siitä ei laskenut puron puroa. Huvittunut ilme kasvoillaan mies käveli lammen rannalle. Se oli tyhjä ja miehen edessä aukeava sola oli tyhjä. Tumma vesi heijasti taivaan tähdet. Vesi saattoi olla tumma, mutta siitä näki läpi pohjaan saakka. Mies oli lukenut tästä paikasta, mutta tämä oli ensimmäinen vierailu. "Onnettomat sotilaat, miekan terien uhrit.", mies sanoi itselleen ja vakavoitui. Pohjassa loistivat himmeän punaista valoaan sotilaiden ruumiit. Ne olivat vielä taisteluasentoissa, mutta velttoina ja haavoja täynnä. Niiden kasvot olivat nuoret, mutta kalpeat. Nämä ruumiit olivat maanneet joen pohjassa satoja vuosia, aina eteläisen meren taistelusta saakka. Siinä taistelussa ne kaatuivat. Ne olivat Gonverion, Surian ja Senterran valtakuntien edeltäjän, Emmterran sotilaita. "Jóhan poikaseni, ohitat tämän paikan vain kahdesti, tämä olkoon ensimmäinen kerta.", mies totesi itselleen ja ohitti lammen ja käveli pimeään solaan, Ikävyiden majaan.